

בס"ד : נהגנו בבית אבי רבי מרדכי אביטן זצ"ל ז"ל לפני כל סעודת החג לקרא "אתקימו סעודתיה" מעניי דיומא של כל חג ו ביום זה בגאולת ישראל הצעה לקריאה, לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה, בדחילו ורחימו לקיים מצוות סעודה הודיה ויהי נועם ה' אלוהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו .

תיקון סעודה ליום העצמאות

בראשית טו : ביום ההוא, פרת ה' את-אברם--ברית לאמר: לזרעך, נתתי את-הארץ הזאת, מגדל מצרים, עד-הנהר הגדל נהר-פרת. **יט** את-הקניני, ואת-הקניזי, ואת-הקדמני. **כ** ואת-החתי ואת-הפרזי, ואת-הרפאים. **כא** ואת-האמורי, ואת-הכנעני, ואת-הגרנזשי, ואת-היבوسی.

בראשית כח : יג והנה ה' נצב עליו, ויאמר, אני ה' אלהי אברהם אביך, ואלהי יצחק; הארץ, אשר אתה שכב עליה--לך אתננה, ולזרעך. **יד** והיה זרעך כעפר הארץ, ופרצת ימה וקדמה וצפנה ונגבה; ונגרכו בך כל-משפחת האדמה, וזרעך.

שמות ו : ו לכן אמר לבני-ישראל, אני ה', והוצאתי אתכם ממצרים, ואלהי אתכם מעבדותם; ונאלתי אתכם בזרוע נטויה, ובשפטים גדלים. **ז** ולקחתי אתכם לי לעם, והייתי לכם לאלהים; וידעתם, כי אני ה' אלהיכם, המוציא אתכם, ממצרים ממצרים. **ח** והבאתי אתכם, אל-הארץ, אשר נשאתי את-ידי, לתת אתה לאברהם ליצחק וליעקב; ונתתי אתה לכם מורשה, אני ה'.

דברים ה : ז כי ה' אלהיך, מביאך אל-ארץ טובה: ארץ, נחלי מים--עינת ותהמות, יצאים בפקעה ובהר. **ח** ארץ חסה ושערה, ונפן ותאנה ורמון; ארץ-זית שמן, ודבש. **ט** ארץ, אשר לא במספנת תאכל-בה לחם--לא-תחסר כל, בה; ארץ אשר אבניה ברזל, ומהרריה תחעב נחשת. **י** ואכלת, ושבעת--וברכת את-ה' אלהיך, על-הארץ הטבה אשר נתן-לך. **יא** השמר לך, פן-תשכח את-ה' אלהיך, לבלתי שמור מצותיו ומשפטי וחקתיו, אשר אנכי מצוה היום. **יב** פן-תאכל, ושבעת; ובתים טובים תבנה, וישבת. **יג** ובקרך וצאנך ירבין, וכסף וזהב ירבה-לך; וכל אשר-לך, ירבה. **יד** ורם, לבבך; ושכחת את-ה' אלהיך, המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים. **טו** המוליכך במדבר הגדל והגורא, נחש שרף ועקרב, וצמאון, אשר אין-מים; המוציא לך מים, מצור החלמיש. **טז** המאכלך מן המדבר, אשר לא-ידעון אבותיך: למען ענתך, ולמען נסתך--להיטבך, באחריתך. **יז** ואמרת, בלבבך: פחי ועצם ידי עשה לי את-החיל הזה. **יח** וזכרת את-ה' אלהיך--כי הוא הנתן לך בנה, לעשות חיל: למען תקים את-בריתו אשר-נשבע לאבותיך, ביום הזה.

תהלים פרק קכז : שיר המעלות בשוב ה' את שובת ציון היינו כחלמים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה: הגדיל ה' לעשות עמנו היינו שומחים: שובה ה' את שובתנו באפיקים בנגב: הזרעים ברמעה ברנה יקצרו: הלוד ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבוא ברנה נשא אלמותיו

יחזקאל לו : כד ולקחתי אתכם מן-הגוים, וקבצתי אתכם מכל-הארצות; והבאתי אתכם, אל-אדמתכם. **כה** וזרקתי עליכם מים טהורים, וטהרתם: מכל טמאותיכם ומכל-גלוליכם, אטהר אתכם. **כו** ונתתי לכם לב חדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם; וחסרתי את-לב האבן, ממשרכם, ונתתי לכם, לב בשר. **כז** ואת-רוחי, אתן בקרבכם; ועשיתי, את אשר-בחקי תלכו, ומשפטי תשמרו, ועשיתם. **כח** וישבתם בארץ, אשר נתתי לאבותיכם; והייתם לי, לעם, ואנכי, אהיה לכם לאלהים. **כט** והושעתיו אתכם, מכל טמאותיכם; וקראתי אל-הדגן והרפיתי אתו, ולא-אתן עליכם רעב. **ל** והרפיתי את-פרי העץ, ותנובת השדה: למען, אשר לא תקחו עוד הרפת רעב--בגוים.

כך היה סדר יום העצמאות
לאבי (מרדכי אביטן זצ"ל)
מיום עלותו ארצה ממרוקו
תשכ"ב

כך היה סדר יום העצמאות
בבית הורי נחג,

עם זריחת האור לבש אבי
את בגדי החג.

שמחה נסוכה על פניו
בבקר ישראלי,

ואל בית הנסות רץ
כצבי ישראל .

תפלתו היתה בנעם התקנה

ואת הסלל בשמחת התקנה

מן התפילה היתה מתפנה אל
ביתו לארוחת שקרית
קמצא,

ומן הארוחה פנה לעסוק
בגאולתן של ישראל קמצא
קמצא.

מסכת כלים פרק א משנה ו : עשר קדשות הן: ארץ ישראל מקדשת מפל הארצות. ומה היא קדשתה, שמביאים ממנה העומר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין בן מפל הארצות:

מסכת ברכות פרק ט משנה א : הרוצה מקום שנעשו בו נסים לישראל, אומר ברוך שעשה נסים לאבותינו במקום הזה. מקום שנעקרה ממנו עבודה זרה, אומר ברוך שעקר עבודה זרה מארצנו:

פסחים פרק ז : רבי טרפון אומר: "אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים, והניענו הלילה הזה", ואינו חותם. רבי עקיבא אומר: "בן יי אלהינו ואלהי אבותינו, וניענו לרגלים הבאים לקראתנו לשלום, שמחים בבנין עולם, לאכל מן הפסחים ומן הזבחים אשר וניע דמם על קיר מזבחה לרצון, ונודה לה על גאלתנו. ברוך אתה ה', גאל ישראל"

פסחים ו : לפיכך אנחנו חיבים להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרומם, להדר, לברך, לעלה ולקלם למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו: הוציאנו מעבדות לחרות, מגוון לשמחה, ומאכל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה. ונאמר לפניו שירה חדשה, הללויה.

זוהר הקדוש דף קע :

תרגום

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשליחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה יפה פנדגלות. פסוק זה פרשוהו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה - אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

וכן כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל ולצדיקים שבהם, כך כלם ולא בזמן אחד. לאדם שנתן בחשך ודיוורו הנה תמיד בחשך, כשיצאו להאיר לו, צריכים לפתח לו אור קטן כעין הפחט, ואחר כך גדול ממנו, וכך בכל פעם עד שיאירו לו כל האור פראוי כך ישועתן באות מעט מעט ולא בפעם אחת (רמק)

כך הם ישראל, כמו שנאמר (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למי שהוא בא להרפא, אינו בשעה אחת, אלא מעט מעט עד שיתחזק. אבל לעשו לא כך, אלא בפעם אחת מאיר לו, ונאבד ממנו מעט מעט [ולעתיד לבא לאמות עובדי עבודה זרה (ישעיה מב) יי כגבור יצא] עד שיתחזקו ישראל וישמידו [וישב] אותו מהפל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום שמאיר בשעה אחת, יהיה לו השמדה מהפל. אבל ישראל, אור שלהם מעט מעט, עד שיתחזקו, ויאיר להם הקדוש ברוך הוא לעולמים.

וכלם שואלים אותם ואומרים, מי זאת הנשקפה כמו שחר, זוהי קדרות הבקר, וזהו אור דקיק. ואחר יפה כלבנה, משום שהלבנה, האור שלה מאיר יותר משחר. ואחר ברה כחמה, משום שאורה חזק ומאיר יותר מהלבנה. ואחר כך אגמה פנדגלות, חזקה באור חזק פראוי.

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשליחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אגמה פנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אליו אינו ישראל בזמנא דקודשא בריה הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. כדון יפתח לון פתחא דנהורא (דהיא דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מיניה, עד דקודשא בריה הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבערוחי עלמא.

וכן כל מה דעביד קודשא בריה הוא לישראל ולצדיקין די בהו, הכי פלחו ולא בזמנא חדא. לבר נש דאתיהיב בחשוכא ודיוריה הנה בחשוכא תדיר, כד יבעון לאנהרא ליה, בעינן לאפתחא ליה נהורא זעירתא כעניא דמחטא, ולבתר רב מיניה, וכדון בכל זמנא עד דינהרו ליה כל נהורא כדקא יאוו.

כך אינו ישראל כמה דאת אמר, (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא לאו איהו בשעתא חדא, אלא זעיר זעיר עד דיתתקפו. אבל לעשו לאו הכי, אלא בזמנא חדא נהיר ליה ואתאביד מיניה זעיר זעיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת כוכבים ומזלות (ישעיה מב) יי כגבור יצא) עד דיתתקפון ישראל וישיצון (וישבון) ליה מפלא, מעלמא דין ומעלמא דאתי. וגין דנהיר בשעתא חדא, הנה ליה שציאו מפלא. אבל ישראל נהורא דלהון זעיר זעיר, עד דיתתקפון וינהיר לון קודשא בריה הוא לעלמין.

וכלא שאלי לון ואמרי מי זאת הנשקפה כמו שחר, איהו קדרותא דצפרא, ודא איהו נהורא דקיק. ולבתר יפה כלבנה, בגין דסינתרא נהורא דילה נהיר יתיר משחר. ולבתר ברה כחמה, בגין דנהוריה תקיף ונהיר יתיר מסינתרא. ולבתר אגמה פנדגלות, תקיפא בנהורא תקיף כדקא יאוו.

ריחות הלחם האפוי לכבוד הקג, מעשה ידיה של אמי רחפו באווירה דארץ ישראל.

ומתוך כך באו בניו ואמרו לו, הגיע זמן חידון התנ"ך הנה הוא עולה באוויר ארץ ישראל.

התחילו מסובין לשולחן, והוא הולך ומתמלא לקראת סעודת הקג,

התחיל דן עמנו בשאלות החידון, והיה מוסר את תשבחותיו להג.

ומשנבחר חתן התנ"ך, כבר השולחן ערוך, כמצוות הקג וכמשתה המלך.

לחם שרקמו פניו בשמחה, בישולים ערבים לחיד, יין וסעודה פיד המלך.

בשירים ובתשבחות הנה מלווה את סעודתו, וכך קמעא קמעא הגיע אל בונה ירושלים.

בשעת הצהרים היה פורש למנוחת קמעא, והיה אומר כך גאולתה של ירושלים

קמעא קמעא...